

**Kūrimo ir nuopuolio
istorija
(Šventasis Raštas,
Pradžios knyga,
1–3 skyriai)**

**Nuspalvink
paveikslėlį!**

Labai seniai, prieš atsirandant pasauliui, danguje nebuvo nei saulės, nei mėnulio, nei žvaigždžių. Žemėje nebuvo nei žmonių, nei gyvūnų, neaugo ir joks augalėlis. Tai buvo tamsi ir nevaisinga dykynė. Tik Dievo Dvasia sklandė virš vandenų. Kartą Dievas nusprendė šioje nevaisingoje ir niūrioje žemėje sukurti gražų pasaulį ir apgyvendinti jame tai, kas būtų panašus į Jį ir su kuo galėtų dalytis Savo meile.

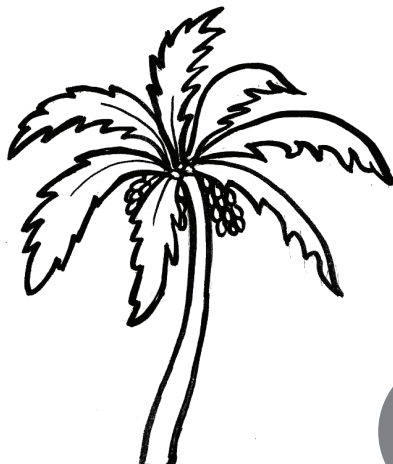
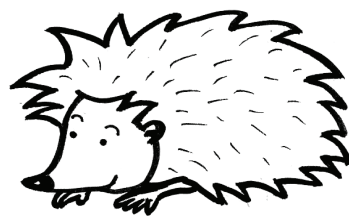
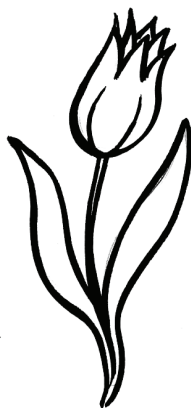
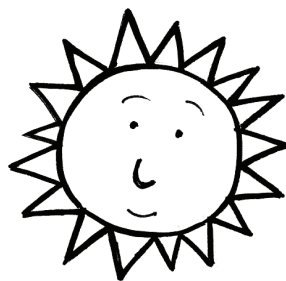
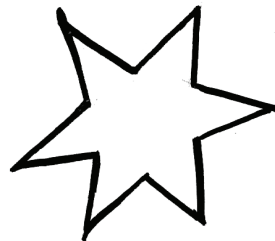
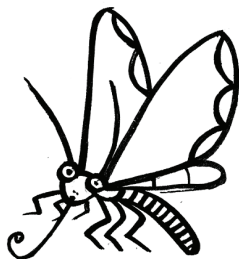
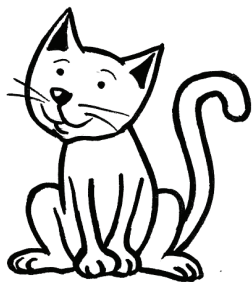
Tada Viešpats Dievas tarė: „Tebūnie šviesa!“ Vos tik Jis ištarė šiuos žodžius, akimirksniu tapo šviesa. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera, mat vėliau sukurtiems augalams ir būtybėms šviesa bus labai reikalinga. Jis žinojo, kad be šviesos neaugs augalai, neišgyvens nei gyvūnai, nei žmonės, nei vandenų žuvys. Taigi taip atsirado naktis ir diena, vakaras ir rytas – pirmoji diena naujame Dievo pasaulyje.

Antrą dieną Dievas sukūrė mėlyną dangų. Jis sukūrė švarų, gryną orą, nes žinojo, kad jo reikės gyvoms būtybėms, kurias Jis norėjo sukurti. Nors tuo metu jūs dar nebūtumėte galėję pamatyti nė debesėlio, aukštai aukštai Dievas atskyrė didelį vandens kiekį. Šis vanduo turės tapti rasos lašeliais, mažais krištolo karoliukais, teikiančiais drėgmę visai gyvūnijai, kurią Dievas rengėsi įkurdinti žemėje.

Žemė skendėjo vandenyse, todėl Dievas atskyrė vandenį nuo žemės ir sukūrė sausumą. Taip Jis nubrėžė ribas giliesiems vandenims ir išdidžioms bangoms. Viskas vyko taip, kaip Jis tarė. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera.

Trečią dieną Dievas vėl ištarė žodį ir sausa tamsi žemė pasipuošė žaliu minkštos žolės kilimu. Nuo to laiko kur tik akys užmatė, žaliavo žolė, į dangų stiebėsi medžiai, nokinantys skanius vaisius – obuolius, vyšnias, persikus, krūmai brandino sėklas ir uogas – riešutus, avietes, braškes. Žydėjo nuostabios kvapios gėlės – pienės, ramunės, rožės, driekėsi ilgos lianos. Dievas sukūrė medžius ir kitus augalus, turinčius sėklas, kad iš jų išaugtų nauji medžiai ir nauji augalai. Jis davė pavadinimą kiekvienam augalui, kad ir tu galėtum juos skirti. Dievui patiko tai, ką Jis buvo sukūręs. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, ketvirtoji diena.

Nuspalvink tik tai, ką Dievas sukūrė trečią dieną.

Ketvirtą dieną Dievas padarė šviesulius – dideles šviesas danguje, kurios apšvietė žemę. Jis sutvėrė didesnę šviesulį, kuris švietė dieną, skleisdamas šiltus, auksinius spindulius. Šį šviesulį Dievas pavadino saule. Mažesniu šviesuliu papuošė naktinę dangų ir pavadino jį mėnuliu. Be šių dviejų didelių šviesulių, Dievas sukūrė daugybę mažų spindinčių žvaigždžių. Du didieji šviesuliai atskyrė naktį nuo dienos, pagal juos žmonės skaičiuos mėnesius ir metus. Taip praėjo dar viena Dievo diena – dar vienas vakaras ir rytas.

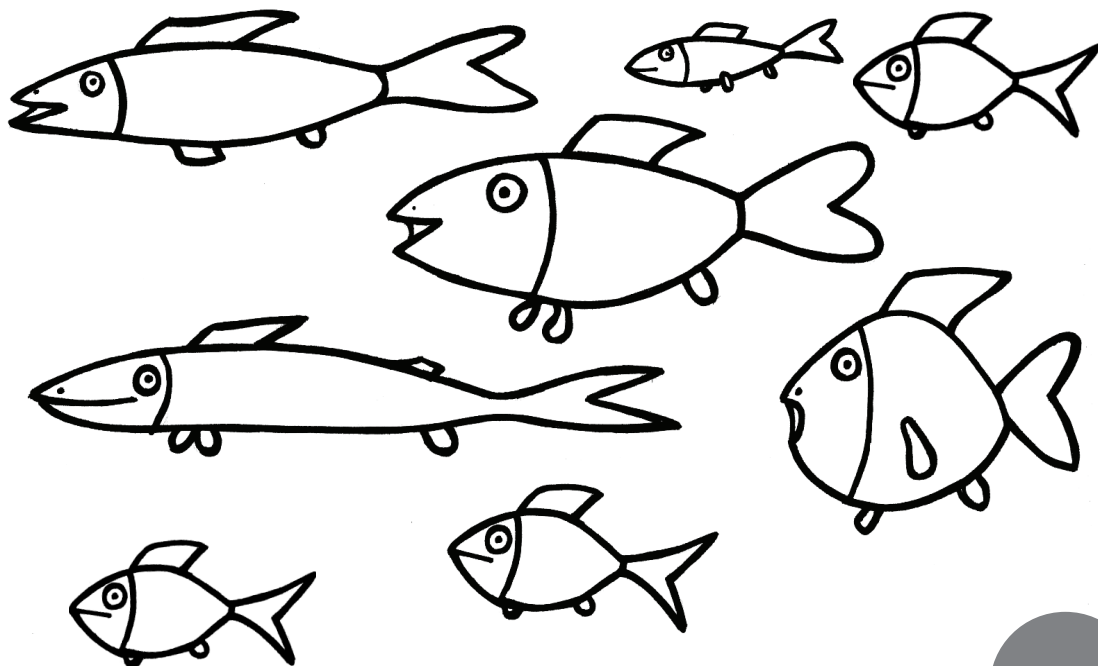
...

Nupiešk tai, ką Dievas sukūrė ketvirtą dieną.

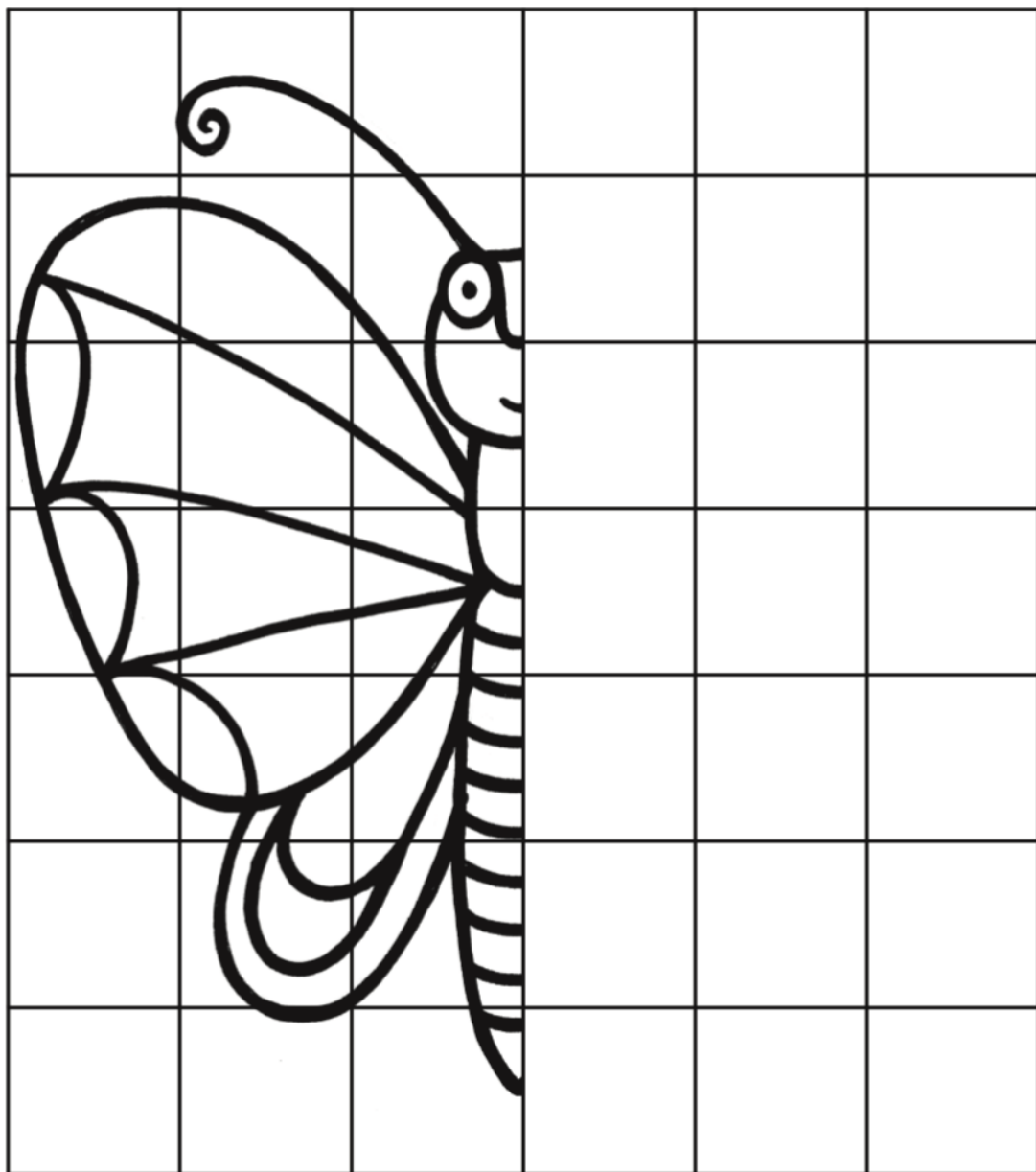
Penktosios dienos rytą Dievas nusprendė sudrumsti tylą. Žemėje radosi daugybė įvairiausių garsų. Padangę užpildė gausybė skraidančių ir čiulbančių paukščių. Jie buvo skirtingo dydžio ir spalvų. Ereliai, papūgos, gandrai, žvirbliai – patys įvairiausi paukščiai puošnėmis juodomis, žaliomis, geltonomis plunksnomis. Vandenynai, jūros ir kiti vandenys buvo apgyvendinti kitokia gyvybe. Didžiuliai taikūs banginiai leido aukštus vandens fontanus, iš gelmių šokinėjo linksmi delfinai, o tarp akmenėlių plaukiojo būriai mažesnių žuvelių. Taip praėjo dar vienas vakaras ir rytas.

...

Kuri žuvis didžiausia? Nuspalvink ją mėlynai.
Kuri žuvis mažiausia? Nuspalvink ją oranžine spalva.

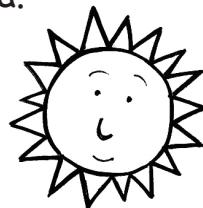
Užbaik piešti drugelį!

Dievui patiko Jo darbas. Jis pažvelgė į tai, ką buvo sutvėręs, ir pamatė, kad visa buvo labai gera. Jis stebėjo tamsiame danguje spindinčias puikias žvaigždes, kaip rytą mėnulis užleidžia savo vietą saulei. Auštant gamtą budino gaivūs miško kvapai ir pirmieji saulės spinduliai. Miške suskambo rytmetinės paukščių giesmės.

Dievas matė, kaip žėrinti saulės šviesa ir šilti jos spinduliai žadina spalvingas gėles, kaip jos grėžia į dangų savo kvapnius žiedus. Jis jautė sodrios žolės, gėlių ir įvairiausių vaisių skleidžiamą aromatą. Visa buvo tobula ir gera.

...

Nupiešk tai, kas buvo sukurta penktą dieną.

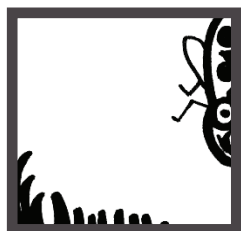
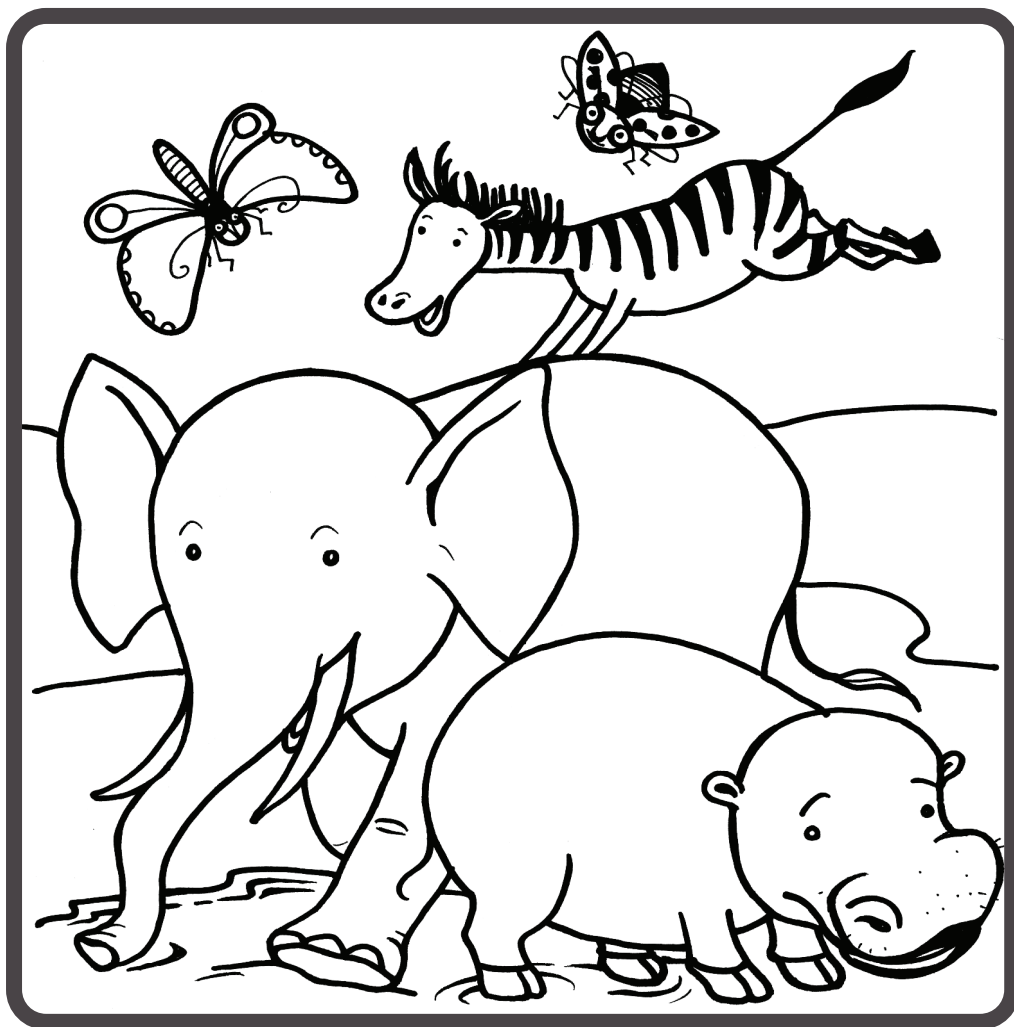
Šeštoji diena turėjo būti labai užimta. Šią dieną Dievas sukūrė visus sausumos gyvūnus: naminius ir laukinius, roplius, vabalus ir vabzdžius. Jis apgyvendino žemę nesuskaičiuojama daugybe gyvūnų - nuo didžiausių iki pačių mažiausių. Jis sutvėrė milžinišką didingą dramblių, tvirtą begemotą, romų liūtą, mažą katinėlį, šviečiantį jonvabalį, spalvingą drugelį, boružėlę, žemes rausiantį kirminėlį ir darbščiąją bitutę. Dievas norėjo, kad kiekvienas gyvūnas turėtų savo palikuonis, mažus vaikučius, kurie būtų panašūs į savo tėvus, ir taip užpildytų žemę. Maisto ir vandens buvo apščiai: Kūrėjas tuo jau buvo pasirūpinęs. Kiekvieną gyvūną Dievas sukūrė romų ir prisakė jiems misti įvairiais augalais. Visi kartu jie taikiai gyveno, bet dar neturėjo vardų.

...

Kiekvienai gėlei nupiešk tiek žiedlapių,
kiek jų turi pirmoji.

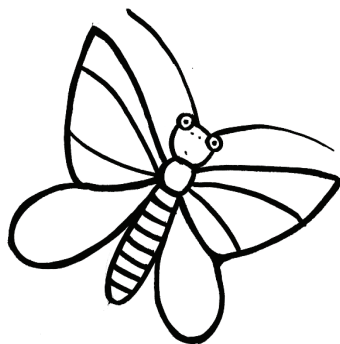
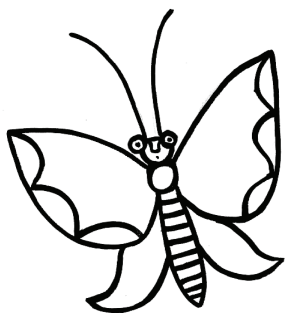
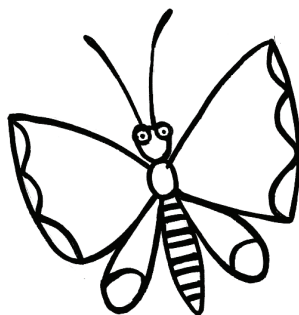
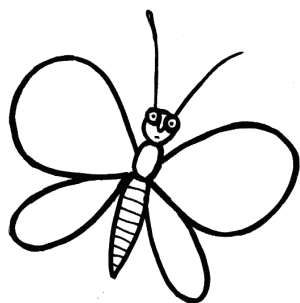
Surask, iš kurių piešinio vietų paimti mažieji paveikslėliai.
Pažymėk rastas vietas ir nuspalvink paveikslėlį

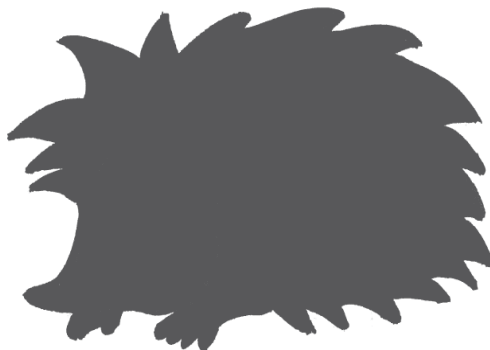
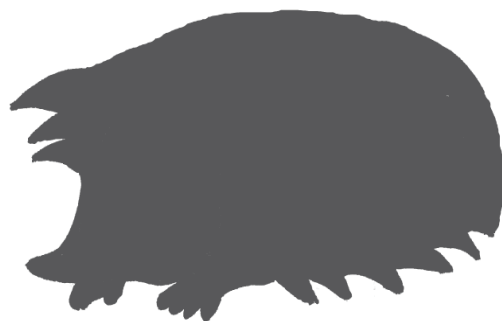
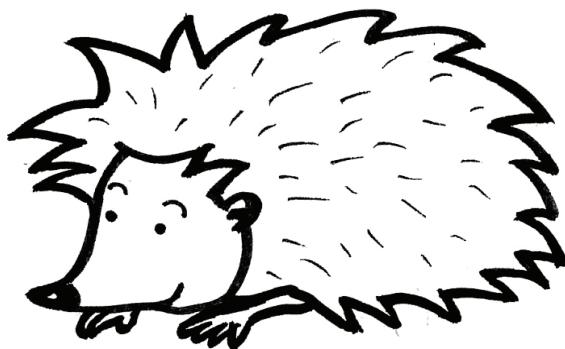
Jis apžvelgė išdidžius, aukštus kalnus, žaliuojančias kalvas ir žydinčias pievas. Dievas matė, kaip žaismingi saulės spinduliai šildė žemę ir skverbėsi pro medžių šakas į giliausias miško tankmes, kur darbščios skruzdėlytės statėsi sau naujus namus. Matė, kaip tarp nendrių lizdus suka antys, atidžiai saugodamos kiaušinius, iš kurių turėjo išsiristi pirmieji ančiukai. Dievas pažvelgė į strutį, kuris laimingas plasnojo sparnais, ir į aukštai virš uolų sklandantį erelį, kuris ieškojo tinkamos vietos lizdui sukti.

...

Kiekvienam drugeliui nupiešk po gėlytę.

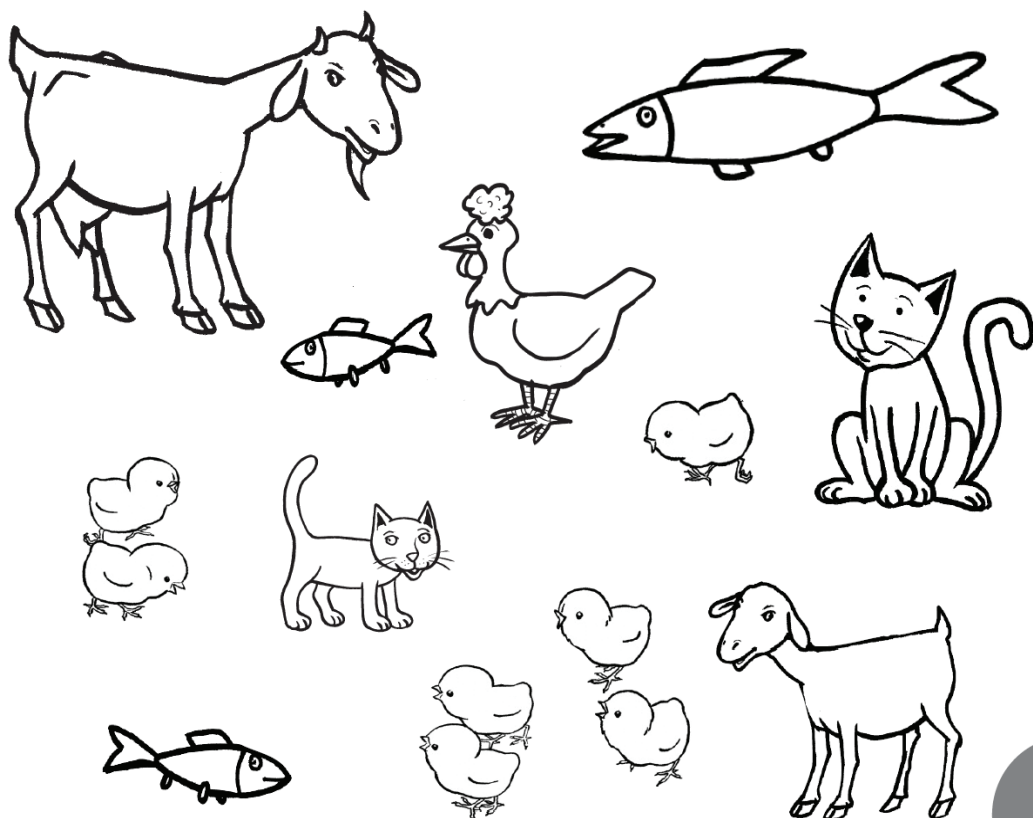
Surask tikraji ežio šešėlį.

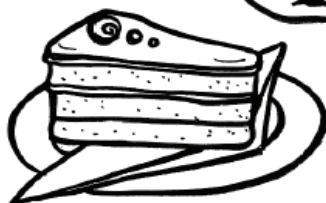
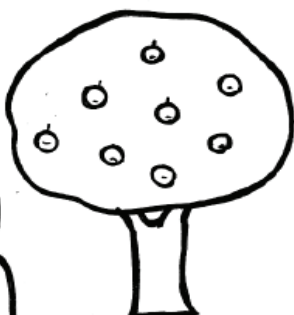
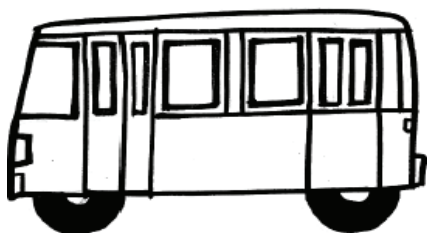
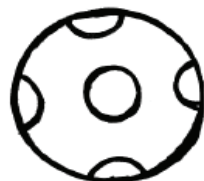
Dievas matė saulės spindulių atšvaitus vandenyse,
kuriuose linksmai tekšenos ruoniai. Švelniai kaukšėdami
žnyplėmis, per akmenėlius ropojo krabai. Garsiai užgiedojo
gaidys, tarp žiedų dūzgeno bitės. Pievoje lenktyniavo
gražūs, eiklūs žirgai. Mažytis ėriukas glaudėsi prie švelnios
mamos vilnos. Žaliose ganyklose vaikštinėjo grakščios
gazelės ir dryžuoti zebrai. Medžių paunksmėje ilsėjosi
liūtas, o šalia šmirinėjo mažas elniukas. Visi laukiniai gyvūnai
draugiškai žaidė. Visa, ką sutvėrė Dievas, buvo tobula.

...

Surask mažylių tėvus.

Atidžiai pažiūrėk į piešinį ir surask tai, ko Dievas nesukūrė per minėtas šešias dienas. Nuspalvink.

Visa buvo gražu ir tobula. Tačiau kažko trūko. Kažko, kas vainikuotų visą kūriniją.

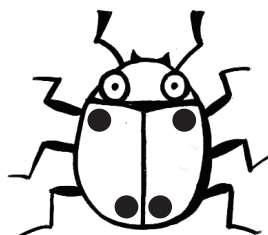
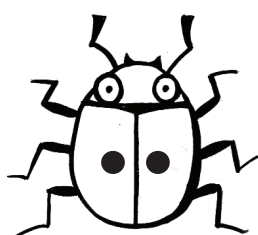
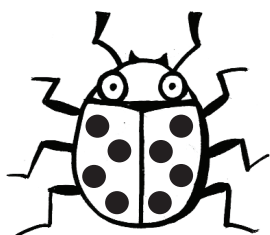
Tada Dievas nusprendė, kad atėjo laikas sukurti tai, kas būtų panašus į Jį patį, kas galėtų rūpintis Jo naujuoju pasauliu. Jau buvo parengta viskas, ko reikėjo ypatingam kūriniiui, sukurtam pagal Dievo paveikslą. Apsidairęs ir apžvelgęs viską, ką iki šiol buvo sukūręs, Dievas nusprendė, kad tai puiki vieta žmogui. Mat jam Dievas norėjo suteikti tai, kas geriausia.

Tada iš žemės dulkių Jis pradėjo lipdyti žmogaus galvą, kiekvieną detalę: veidą, nosį, akis... Paskui ėmė lipdyti pečius, alkūnes, pirštus, kojas, kelius, pėdas. Baigęs kurti kūną, Jis įkvėpė gyvybės alsavimą į jo šnerves, ir žmogus tapo gyva būtybe. Tada Dievas pasodino nuostabų sodą, kurį pavadino Edenu, ir apgyvendino jame pirmąjį žmogų Adomą.

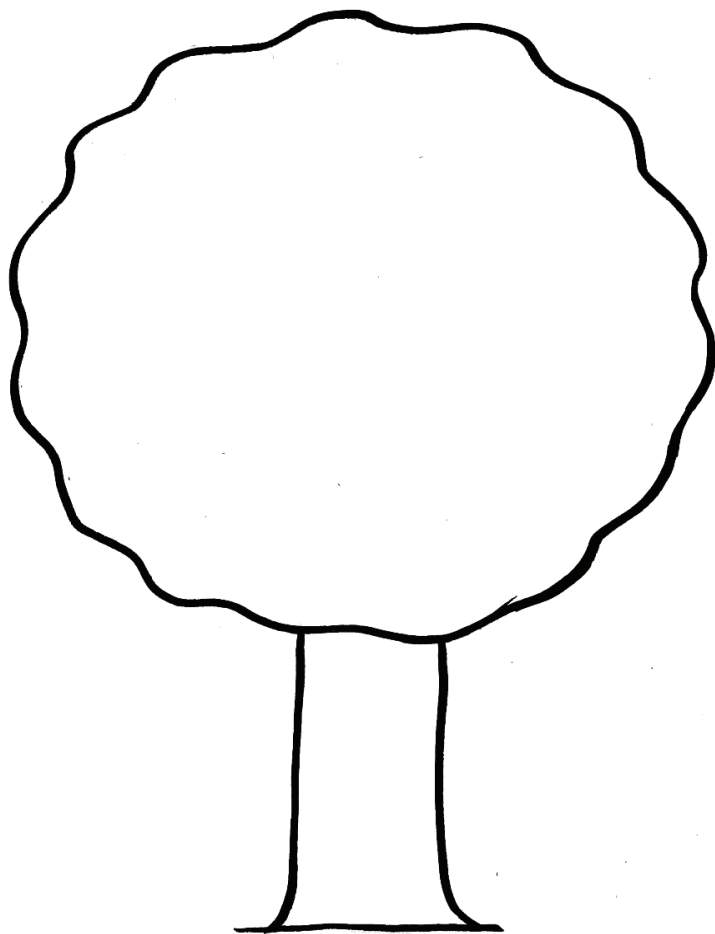
Šiame sode buvo daug upių, kuriomis tekėjo skaidrus vanduo, žydėjo gausybė gėlių, skanius vaisius nokino medžiai.

...

Kiekvienam vabalėliui nupiešk tiek taškelių,
kiek jų turi pirmasis.

Ant medžio nupiešk didelį raudonskruostį obuolį. Virš
medžio, dešinėje, nupiešk melsvus debesėlius,
o kairėje - geltoną saulę. Šalia medžio, kairėje pusėje,
nupiešk Adomą. Po medžiu - žalią žolę ir spalvotas gėles.

Dievas iš karto davė Adomui darbo. Jis liepė sugalvoti pavadinimą kiekvienam iki tol Dievo sukurtam gyvūnui.

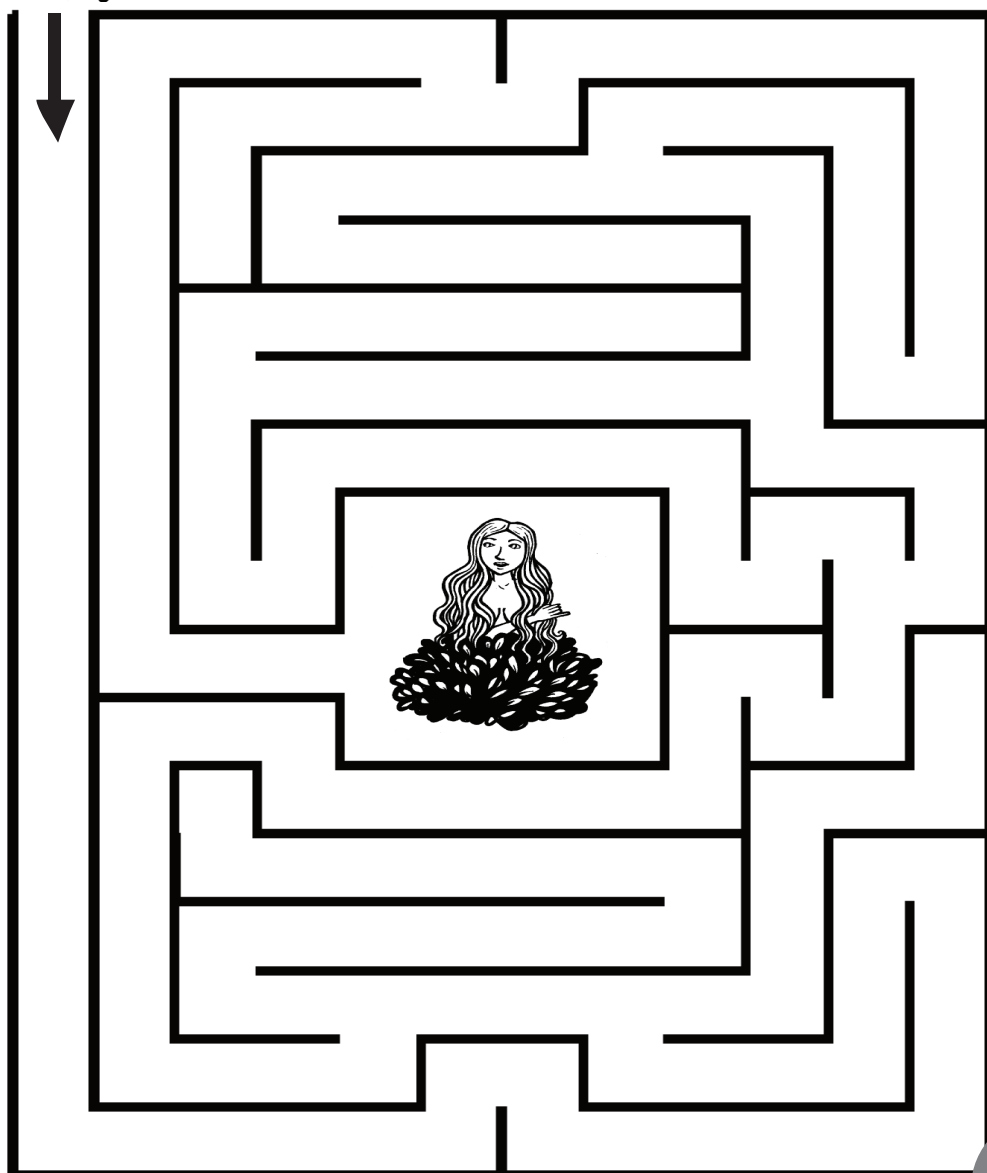
Adomas su džiaugsmu ėmėsi jam pavesto darbo, bet užbaigęs pastebėjo, kad visa, kas gyva, turėjo porą, tik jis buvo vienas. Tačiau Dievas nepamiršo Adomo. Jis matė, kad Adomui negera būti vienam, ir paruošė jam nuostabią staigmeną.

...

Kaip įsivaizduoji šeštąją pasaulio kūrimo dieną? Nupiešk ją!
Kas tą dieną įvyko?

Šiame paveikslėlyje pavaizduota, kaip Adomas ieško Ievos.
Padėk jam ją surasti.

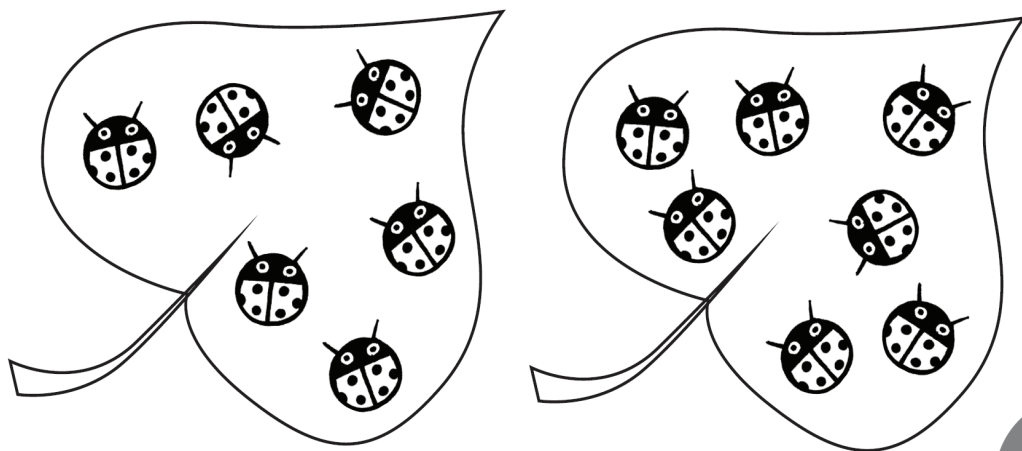

Tada Dievas užmigdė Adomą giliu miegu, išėmė iš jo šono vieną šonkaulį ir iš jo padarė moterį. Dievas pavadino moterį Ieva.

Kai Adomas prabudo, pamatė šalia stovinčią gražią moterį ir iš karto ją pamilo. Dievas paaiškino jam, kad Ieva yra kaulas iš jo kaulų ir kūnas iš jo kūno. Tai sužinojęs ir pakerėtas moters grožio, Adomas dar labiau pamilo Ievą. Nuo to laiko jis mylėjo ją kaip save patį. Tada Dievas palaimino Adomą ir Ievą ir tarė: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams. Štai daviau jums visus visoje žemėje sėklą teikiančius augalus ir visus medžius, vedančius vaisius su sėklomis; jie bus jums maistas“.

...

Nuspalvink lapelį, ant kurio tupi daugiau vabaliukų.

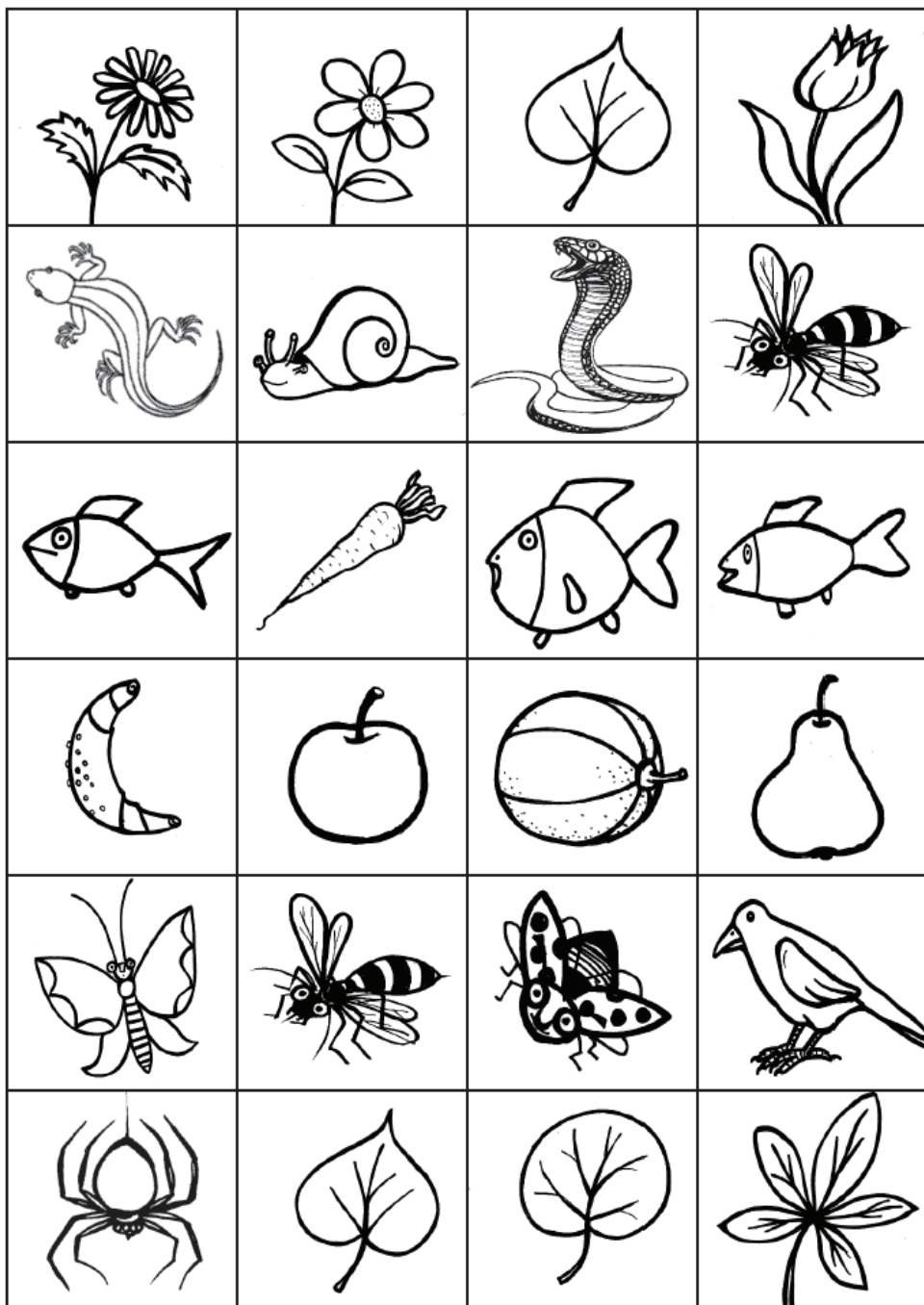
Tai buvo pirmoji santuoka pasaulio istorijoje. Ji įvyko Edeno sode. Dievas palaiminimo pirmąją porą ir ją paskelbė visos kūrinijos valdovais. Jis liepė jiems prižiūrėti ką tik sukurtą pasaulį: augmeniją ir gyvūniją, paukščius, skraidančius padangėje, ir žuvis, nardančias vandenyse. Viskas, ką Dievas sukūrė, yra Jo dovana, kuria mes turime rūpintis. Taip praėjo dar vienas vakaras ir rytas.

Saulei leidžiantis ir besiantinant septintajai dienai Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir tai teikė Jam džiaugsmą. Darbai buvo užbaigti, viskas, ką matė, buvo malonu ir gera. Dievas palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą, nes tą dieną Jis ilsėjosi po visų kūrimo darbų. Tai buvo šabas. Dievas norėjo, kad mes prisimintume pasaulio sukūrimą ir ilsėtumės taip, kaip ilsėjosi Jis, kad paskutinė kūrimo savaitės diena būtų mums šventa ir kad šią dieną praleistume su Juo.

• • •

Papasakok, kaip tu praleidi septintąją dieną.
Pabandyk tai nupiešti.

Kuris paveikslėlis netinka? Paaiškink kodėl.

Pirmoji pora laimingai gyveno Edeno sode. Adomas ir Ieva labai mylėjo Dievą ir vienas kitą. Jie galėjo daryti tai, ką norėjo. Abu kasdien vaikštinėjo sodo takeliais tarp stulbinamai gražių gėlių, vis atrasdami ką nors naujo. Jie rūpinosi gyvūnais, ilsėjosi aukštų medžių ūksmėje, maudėsi gaivinančiame upės vandenyje ir mėgavosi įvairiausiais vaisiais. Kiekvieną dieną jie susitikdavo su savo Kūrėju ir ilgai kalbėdavosi.

Adomas ir Ieva buvo dėkingi Dievui už nuostabų pasaulį. Tačiau svarbiausia buvo tai, kad Dievas juos taip mylėjo, jog vadino Savo draugais. Adomas ir Ieva žinojo, kad jiems nieko nereikia bijoti, nes Dievas juos saugo ir rūpinasi. Edeno sode jie turėjo viską: ir tai, ko norėjo, ir tai, ko reikėjo. Jie laimingai gyveno, kol nesutiko puolusio angelo – šėtono.

Šis prieš Dievą maištaujantis klastūnas buvo pilnas pavydo ir nepasitenkinimo. Jis atėjo į Edeno sodą ketindamas pasėti abejonių ir nepaklusnumo sėklą į nuodėmės nepaliesto žmogaus širdį. Šėtonui nebuvo leista vaikščioti po visą sodą, jis galėjo priėti tik prie uždraustojo medžio, todėl ten jis ir apsigyveno. Jis tūnojo medyje ir nekantraudamas laukė žmogaus. Laukė ir kūrė klastingus planus.

Edeno sodo viduryje augo gražus medis, jo šakos linko nuo gražių, viliojančių vaisių. Tai buvo gero ir pikto pažinimo medis. Dievas buvo uždraudęs Adomui ir Ievai valgyti to medžio vaisius. Kodėl? Nes suvalgę jų mirsią ir negalėsią gyventi šalia Viešpaties. Norėdamas atlikti savo darbą nepastebėtas, kaip priemonę šėtonas pasirinko žaltį – apgaulei labai tinkamą maskuotę.

Surask **7** skirtumus

Žaltys tada buvo viena iš gražiausių ir protingiausių būtybių žemėje. Įsitaisęs ant gausiai vaisiais aplipusių uždraustojo medžio šakų, jis nekantriai laukė, kol prisiartins žmogus. Kai nejučiomis, vaikštinėdama po sodą, Ieva priėjo prie šio medžio, žaltys tuoj pat paklausė jos: „Ar tiesa, kad Dievas neleido jums valgyti sode augančių medžių vaisių?“

„Ne, tik nuo šio, – atsakė Ieva, – nes suvalgę šio medžio vaisių mes mirtume“.

„Jūs tikrai nemirsite, jūs tapsite kaip Dievas – išmintingi“. Ieva pradėjo dvejoti. Kuo tikėti ir ką daryti?

Žiūrėdama į gražius prinokusius vaisius, ji panoro jų paragauti. Ji skynėsi jo vaisių ir valgė, davė ir savo vyrui, buvusiam su ja. Vos tik Adomas atsikando vaisiaus, iš karto suprato, kad nepakluso Dievo perspėjimui. O! Ką jie padarė? Kas dabar bus? Iš baimės ir gėdos jie pasislėpė tarp sodo medžių. Supratęs, kas nutiko, Dievas atėjo su jais pasikalbėti. Jam buvo labai liūdna, kad dabar turės nubausti Savo vaikus. Adomas ir Ieva buvo laisvi patys spręsti, ką daryti ir ko – ne. Dabar jiems teko susitaikyti su savo poelgio pasekmėmis.

Nuodėmė, atskyrusi žmogų nuo Dievo, visam laikui užvėrė Edeno sodo vartus. Adomas ir Ieva suprato, kad dėl nepaklusnumo prarado artimumą su Kūrėju. Nuo šiol jiems patiems teks rūpintis savimi ir sunkiai dirbti. Jiems teks patirti skausmą, ligas ir mirtį. Bet Dievas niekada nenustojo jų mylėjęs. Jis rūpinosi jais, nepaisydamas to, kas atsitiko. Jis stebėjo žmones ir kantriai laukė, kada galės siųsti Savo Sūnų, kad Jis išgelbėtų žmones iš jų nuodėmių.

Atsakykite į klausimus:

1. Kaip atrodė pasaulis prieš sukūrimą?

2. Ką Dievas sukūrė danguje?

3. Ką Dievas sukūrė šeštąją dieną?

4. Kaip vadinosi vieta, kur gyveno Adomas ir Ieva?

5. Koks buvo pirmasis Adomo darbas?

6. Ką Dievas uždraudė pirmajam žmogui?

Nuspalvink
paveikslėlį